

Vold som eneste forløser

Susanna Biers nye danske spille film »En chance til« er toptunet tjubang, men selvom følelserne raser, bliver det meste af indholdet aldrig for alvor vedkommende. Relationer og miljøer fungerer som kulisser - stereotype og voldelige. Selve dramaet går tabt, mener Modkrafts anmelder.

AF PERNILLE RÜBNER-PETERSEN

Familiefar Andreas og skilsmisseramte Simon er makkerpar i politiet. Det er lidt før jul, og hjemmefronten er som nat og dag for de to kolleger. Varm hygge for Andreas i familiens skød. Kold ensomhed for Simon på stripperklub.

Simon befinder sig i en drikfældig deroute. Andreas hjælper så godt han kan. Men det er Andreas' moralske deroute, der kommer i fokus.

En aften bliver makkerparret kaldt ud til husspektakler. Tristan og Sanne, der er

misbrugere, er oppe og toppes. Ren rutine for Andreas og Simon. Men så finder Andreas et spædbarn smurt ind i sit eget lort.

Som reglerne er, kan barnet ikke fjernes af myndighederne. Andreas har en lille søn på samme alder, og han har svært ved at slippe sagen.

Det begynder at gå skævt på hjemmefronten. Andreas' følelse af afmagt tager til, og han kidnapper det omsorgssvigtede barn. Dramaet begynder for alvor.

Passende og upassende forældre

Der gået cirka en halv time af filmen med at etablere karaktererne og miljøerne. Lidt skabelonagtigt. Måske derfor føles tiden lidt lang.

Skilte Simon går på stripbar, og hans hjem ligner en drukbule. Betænksomme Andreas ringer hjem i arbejdstiden for at høre til kone og barn. Hans såkaldte normale familie står i kontrast til den *fucked up* knap-nok-familie.

Den første fremstår idyllisk med omsorgsfulde Andreas og yndige Anna, som elsker hinanden og har et ønskebarn. De overgår hinanden for at tage sig af den lille, når han skrigende nægter at sove om natten. Den anden knap-nok-familie er modsat helt ude hampen med stoffer og vold. Det er ikke engang sikkert, at Tristan er far til Sannes barn.

Idyllen i den normale familie begynder dog at erodere. Søde Anna reagerer indimellem voldsomt og sætter dagsordenen over for den pæne Andreas. Også selvom han på et tidspunkt får beroligende piller i hende.

I *fucked up*-familien går det, som det plejer. Den psykopatiske narkoman Tristan sætter dagsorden for Sanne, som ikke får lov til at tage sig af sit barn. Han tvinger stoffer i hende og gør hende igen til narkoman.

Mere vold end drama

Som jeg oplever filmen udspiller det egentlige drama sig i forholdet mellem Andreas og Anna. Hvor godt kender man sin partner? Godt nok til at få et barn sammen?

Hvis den ene reagerer nærmest psykotisk, hvordan reagerer man så selv? Lader man sig indrullere i sin elskedes logik for ikke at svigte eller for selv at overleve fortabelsen – eller står man fast på fornuften?

Det drama, bliver ikke udfoldet i filmen. Kun antydning. Konstruktionen af det moralske dilemma - hvorvidt det er ok at kidnappe en baby, der misrøgtes - tager over. Men mest proforma.

Spændingskurven bugter sig i forhold til, hvordan Andreas undgår at blive opdaget. Man mærker melodramaets sans for det følelsesfulde og forventer forskellige »set ups« eller »skridt« i konfliktoptrapningen. For det meste overraskes man dog af begivenhedernes gang, og filmens *chue* er befriende overraskende i al sin gru.

Alligevel føles begivenhederne som brikker i et puslespil. Ikke nødvendige som drama eller interessante fra et moralsk synspunkt. Selvom følelserne raser, bliver det meste af indholdet aldrig for alvor vedkommende.

Ikke mindst på grund af volden, som for det meste overtrumfer replikkerne som kommunikationsmiddel. Efter en kort verbal udveksling, der mest har karakter af angreb, irritation eller bare er et råb, bliver der langet fysisk ud. Selv når karakteren er alene.

Et andet latent drama, man øjner ud af øjenkrogen, er et parallelt løb mellem Sannes kamp for at blive et selvstændigt voksent menneske, der kan tage sig af sit barn, og Andreas kamp for at holde sammen på sin familie.

Denne parallelitet fungerer som en effekt – eller snarere en affekt (et følelseskick) i filmens konstruktion. Ikke som den substans, som den kunne have været.

Amerikansk mainstream i dansk kopi

Men hvis man kunne lide Susanne Biers tidligere film *Hævnen* eller *Jagten* og synes, at her var et delikat emne taget under kyndig behandling i en underholdende følelsesmættet film, så kan *En chance til* klart anbefales.

Det er hollywoodsk melodrama, amerikansk mainstream, i fordansket udgave. Toptunet.

Jeg kommer dog uvægerligt til at tænke på den kritik, de tre mandlige redaktører af filmtidsskriftet *Krystalbilleder* gav for et år siden i *Politiken* (14. december 2013) under overskriften: »Dansk film er tankeløs reproduktion.«

Læs kronikken »Dansk film er tankeløs reproduktion« på politiken.dk

For reproduktion er *Hævnen*, *Jagten* og *En Chance til*. Ligesom som så meget anden dansk filmproduktion de sidste 15-20 år. Men man må jo konstatere imponeret eller forundret, at »skidt« virker.

Publikum er øjensynligt begejstret. Inklusiv det amerikanske. *Hævnen* vandt en Gulde Globe og en Oscar. *Jagten* blev nomineret og fik ellers Nordisk Råds Filmpris.

Men for mig er disse film trivallitteratur. Jeg tror simpelthen ikke på det, der foregår, og det berører mig ikke.

Og med de tre redaktørers kommentar til dansk film generelt in mente, oplever jeg, at *En chance til* leverer »urealistisk vold og drama« med skuespillere, »der råber ind i ansigtet på hinanden«.

Tåre eneste aflastning

Historien kommer hjem, men karakterer, relationer og miljøer fungerer som kulisse eller staffage – firkantet, stereotyp, voldeligt. Selve dramaet går tabt i dette. Forsvinder i den grådige dramaturgi-kværn, hvor alt ædes rub og stub med hurtige eller enkle pay-offs.

Det kan være, at et spædbarn, der ligger i sit eget lort ikke bliver tvangsfjernet i virkeligheden, men mon ikke der ville blevet sat opsyn på? Men dernæst at udsætte en mor for at tro, at hendes barn er dødt, uanset at hun måske er narkoman – og uden at hun forsøger forklare mere om sagens sammenhæng end at hviske, at hun ikke har gjort barnet ondt ... hmm ... der skal mere dramatisk uddybning eller psykologisk udredning til for at kunne følge det til dørs. Men det filmen tilbyder, er tjubang spænding med tårer som eneste aflastning af den urealistiske vold.

En chance til, instruktør: Susanne Bier, Danmark 2014, Zentropa Entertainments

Redaktion: Modkultur

Emneord: filmanmeldelse

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **36 39 73 31**